

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

DILEMA

Redactare: **SANDA TAȘULA**
Tehnoredactare: **FLORINA GOGESCU**
Bun de tipar: **EMILIA LEANCĂ**
Coperta: **VERONICA DINU**

SANDRA BROWN

Dilema

Traducere: **ANCA IRINA IONESCU**

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA LUCEAFĂRUL

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, SANDRA

Dilema / Sandra Brown; trad.: Anca
Irina Ionescu - București: Lider 2005
ISBN 973-85919-1-0

I. Ionescu, Anca Irina (trad.)

821.111-31=135.1

NOT EVEN FOR LOVE

Copyright © 1982 by Sandra Brown.

First published in the United States by Silhouette Books.

Reissued in 2003 by Warner Books

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română
aparțin **Editurii LUCEAFĂRUL**

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-București,
Tel: 337.48.81, 335.07.80, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 337.48.22,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

1

Bărbatul termină șampania din cupa fragilă de cristal și o așază pe tava de argint ținută cu îndemînare de un chelner aflat în trecere. Chelnerul, îmbrăcat în smoching, se opri un moment pentru ca bărbatul să-și poată lua un alt pahar de vin spumos, apoi dispăru în mulțimea invitaților care stăteau de vorbă.

Reeves Grant sorbi din paharul de șampanie proaspătă, întrebîndu-se de ce îl luase. Nu avusese chef de șampanie. Dintr-odată, parcă totul i se părea amar. Chiar și cel mai scump vin din lume îi lăsa în gură un gust de cocleală. Ochii lui verzi, disprețuitori, examină adunarea de celebri-tăți și VIP-uri, cu o expresie de plictiseală tolerantă.

O stea franceză de cinema, cam bătrînoară, dar încă foarte frumoasă, se agăța strategic de brațul noului său soț, un magnat la petrolului din Tulsa, Oklahoma. Un atlet german, cîștigătorul medaliei olimpice de aur la o probă de alergări, înghesuia cu seriozitate o prințesă senzuală dintr-o

țară mediteraneană, dar aceasta îl ignora cu încăpăținare. Un designer de modă din New York și „protejatul și tovarășul lui“, amîndoi îmbrăcați în smochinguri roz, strălucitoare, întrețineau un grup de ascultători avizi, cu o povestire răutăcioasă despre un fotomodel vestit care se îngărășase cu douăzeci de kilograme și venise la ei să comande o garderobă care să-i mascheze silueta.

În general, mulțimea era alcătuită din oameni bogați, faimoși sau importanți. Sau o combinație din toate aceste trei categorii. Sau, pur și simplu, scandalos de notorii, dintr-un motiv sau altul.

Gazda somptuoasei recepții îi întâmpina cu multă grație. Înalt, puternic și zvelt, el arăta exact ceea ce era, un industriaș elvețian cu o avere incalculabilă. Părul blond și privirea albastră îi asigurau un loc pe lista „oamenilor frumoși“ ai lumii.

Ochii lui neascultători, de culoarea oțelului, refuzau comanda creierului și se îndreptau fără greș spre femeia care stătea alături de milionar. Aceasta era îmbrăcată într-o rochie albă, strălucitoare. Albă, pentru Dumnezeu! Își spuse el în ciudat. Cele douăzeci și patru de ore ce trecuseră nu estompaseră imaginea frumuseții ei din memoria lui Reeves Grant. Rochia Dior cu un singur umăr putea rivaliza cu oricare alta din încăpere. Colierul cu diamante și opale ce îi înconjura gâtul zvelt era la fel de distins ca oricare din bijuteriile cu care se împodobiseră celelalte doamne, iar simplitatea lui era aproape virtuoasă prin comparație cu acestea.

Părul ei fusese pieptănat cu atenție pentru această ocazie deosebită. Nu era lăsat liber, așa cum îl văzuse Reeves ultima dată. Era ridicat într-un coc deasupra capului. Dar agrafele secrete parcă nu aveau suficientă putere asupra acestor șuvițe negre și bogate, dintre care unele scăpaseră deja din strînsoarea lor. La cea mai mică atingere – să zicem, de exemplu, sub mîngîierea degetelor unui bărbat – probabil că întreaga coamă de păr s-ar fi desfăcut înconjurînd acea mîină fericită.

La naiba! Ce te-a apucat? se întrebă el în gînd. Era o prostie. Și, cu toate acestea, împins parcă de o dorință masochistă, nu-și putea lua ochii de la ea. Își repeta întruna întrebarea în gînd: Ce făcea femeia în librăria aceea aseară? Sau, și mai bine, ce făcea *aici*? Printre toți acești oameni? Cu oamenii ăștia? Cu bărbatul acela? Micul apartament modest de deasupra librăriei și această sală somptuoasă de recepție, cu plafonul acoperit de fresce aurite, cu pardoseala de marmură și candelabrele strălucitoare nu aveau nimic în comun. Locul ei nu era aici. Locul ei era în bucătărioara aceea minusculă, cu strecurătoarea aceea nostimă și mirosul de cafea proaspătă. Parcă o vedea și acum ghemuită pe un colț de canapea, cu una din perne așezată comod sub sîni... La naiba! Lăsînd șampania nebăută pînă la fund, puse paharul pe o măsută. Aparatul de fotografiat marca Nikon îi atîrna de gît, legat cu un șnur subțire de piele; îl potrivea. Era atît de obișnuit cu aparatul de fotografiat, încît îl considera ca fiind o parte din el însuși, și nu părea nepotrivit cu hainele de

seară. Mulțimea de oameni, obișnuiți să fie fotografiați, părea să nu acorde nici o importanță aparatului, în timp ce Reeves își croia drum printre ei, cu ochii ațintiți la profilul de camee al femeii care acum dădea mâna cu un diplomat belgian. Bărbatul de lângă ea tocmai i-l prezentase.

Femeia se aplecase deasupra bărbatului care era cu câțiva centimetri mai scund decât ea și îi vorbea foarte curtenitor, însă Reeves nu înțeluse ce anume îi spunea și ridică aparatul în dreptul ochilor lui de expert. Ajustă inelul din jurul lentilei pînă cînd trăsăturile delicate ale chipului ei ajunseră în centrul imaginii.

Tocmai primea cu multă grație sărutul oficial al diplomatului depus pe mâna ei, cînd fotograful apăsă pe declanșator. Blițul automat al aparatului o făcu să tresară și întoarse capul spre direcția de unde venea acesta. Bărbatul acționă rapid din nou inelul de ajustare a clarității în timp ce fața ei era întoarsă spre el. Femeia avea un zîmbet timid, dar conștient de sine, în momentul în care bărbatul apăsă din nou pe declanșator.

De astă dată, lumina blițului o izbi direct în o ochi și o orbi pentru o clipă. O pădure întunecată de gene clipi de cîteva ori înainte ca ochii ei cenușii să-și recapete vederea. Fotograful lăsă încet aparatul în jos din dreptul ochilor a căror privire verde o străpungea cu o strălucire feroce, acuzatoare.

Zîmbetul grațios al femeii îngheță pentru o clipă, după care se stinse de tot. Ochii i se măriră în mod vizibil. Inelele misterioase din jurul irisului deveniră mai închise la culoare.

Limba îndrăzneată și roz ieși să umezească buzele devenite brusc prea uscate. Apoi, buzele formară un O mic, rotund și surprins.

Reeves văzuse această expresie de mirare și precauție chiar cu o seară înainte. Plouase. Tunetul bubuise printre aleile înguste și se lovise apoi de zidurile de piatră ale clădirilor vechi din Lucerna, Elveția. Ploaia curgea peste capul lui descoperit.

Dar, dintr-o dată, furtuna încetase să-l mai preocupe. Cînd îi văzuse chipul prin ușa de sticlă a librăriei, toate celelalte simțuri încetaseră să mai funcționeze, în timp ce văzul îi acaparase toată atenția, devorînd imaginea femeii.

– Oh! exclamase Jordan Hadlock. Luată prin surprindere, strînse cu putere la piept cartea grea, cînd un alt tunet zgudui geamurile vitrinei. Apoi își dădu seama că zăngănitul geamului nu era numai rezultatul tunetului. Cineva bătea cu putere în ușă.

De acolo, de sus, unde stătea cocoțată pe scara reze-mată de rafturile cu cărți, putea să vadă foarte bine ușa din față a magazinului. Dar cînd închisese librăria cu cîteva ore mai înainte, trăsese și obloanele opace. Cel care înfrunta acum furtuna și bătea insistent la ușă nu se vedea decât ca o siluetă desenată de lumina fulgerului.

După mărime și formă părea să fie silueta unui bărbat. Își făcuse mîinile căuș și încerca să privească înăuntru pe lîngă oblon. Jordan îl auzi cum rostea o înjurătură ce nu

trebuia pronunțată cu voce tare, după care bătăile reîncepură, de astă dată și mai înverșunate.

Jordan coborî încet de pe scară, în timp ce inima îi bătea aproape la fel de tare ca loviturile în ușă și ocoli cutiile cu cărți și ziare, oprindu-se la câțiva metri de aceasta.

Un alt fulger contură silueta masivă a bărbatului care stătea cu picioarele depărtate și mâinile în șolduri. Oaspetele ei devenea tot mai nerăbdător cu fiecare secundă. Femeia șovăia încercînd să-și cîntărească opțiunile. Era periculos să deschidă ușa, așa de târziu, unui bărbat care, evident, era foarte furios. Cu toate acestea, dacă ar fi avut vreo intenție dușmănoasă, cu siguranță că nu și-ar fi anunțat prezența cu atîta zgomot. Poate că avea nevoie de ajutor. Să fie vreo urgență medicală? Părea în mod clar disperat.

Fără a mai aștepta să se răzgîndească, femeia se duse la ușă și desfăcu obloanele suficient de mult ca să vadă afară. Lumina din interiorul librăriei căzu pe un piept lat, îmbrăcat cu o cămașă de bumbac, pe care ploaia o lipise de piele. Cămașa era descheiată la gît și ochii ei curioși se urcară de la mușchii puternici ai gîtului către față.

Ochii i se lărgiră de un interes pur feminin. Deși trăsăturile erau parcă modelate cu dalta, aveau o expresie tristă, tulburată, chipul omului nu era amenințător. Privea cu atenție bărbia fermă, nasul lung și subțire și ochii verzi, cînd una dintre sprîncene se ridică într-o întrebare mută. Parcă o întreba: Ei bine, ai de gînd să stai acolo și să te zgîiești la mine, sau îmi deschizi ușa?

Da, avea de gînd să-i deschidă.

Lăsă oblonul, dădu zăvorul la o parte, învîrți de butonul de alamă și deschise ușa. Două sacoșe pe care nu le observase fură aruncate prin deschizătură, mai s-o nimerească peste picioare. Femeia se trase într-o parte, căci stropii reci de ploaie îi udară picioarele goale cînd sacoșele aterizară pe podea. Una era din piele cafenie, cealaltă din pînză de cort marinărească.

Omul se năpusti în cameră la cîteva secunde după bagajul lui, se întoarse și trînti ușa ce se închise în urma lui. Se răsuci pe călcîie, gata să arunce o observație răutăcioasă cu privire la ezitarea ei de a-i deschide ușa, dar cuvintele îi amuțiră pe buze cînd se uită la Jordan.

Cei doi se priviră lung cîteva clipe, fără nici un fel de expresie, fără să rostească un cuvînt, examinîndu-se îndelung. Mai trecură cîteva secunde în care respirația lor începu să se audă. A lui era ușoară și rapidă din cauza eforturilor făcute recent; a ei se potrivea cu a lui din motive încă nedefinite. În cameră nu se mai auzea nimic altceva decît picăturile de ploaie ce se scurgeau de pe Reeves și cădeau pe pardoseală.

Jordan își desprinsе privirile de la bărbat și le îndreptă spre pardoseală, unde începuse să se formeze deja o mică băltoacă în jurul ghetelor bărbatului.

– N-ai un prosop? întrebă el fără prea multe menajamente.

– Ce? făcu ea, confuză și dezorientată.

– Ai un prosop? repetă el.

– O, da... o clipă.

Fata traversă în fugă camera, aprinse lumina de pe scări și o luă la goană de parcă ar fi fugărit-o diavolul. Înăță un prosop de pe cea mai apropiată bară din baie, își dădu seama că era cel pe care îl folosise ea după duș, îl aruncă pe podea, mormăind insulte la adresa propriei prostii și deschise dulapul cu lenjeria ca să ia un prosop curat. Și, ca să fie mai sigură, apucă două.

În timp ce alerga în jos pe scară, își recăpătă controlul, se opri să tragă aer în piept, apoi porni din nou, de astă dată într-un ritm ceva mai liniștit și mai rezonabil. Ce o apucase?

Bărbatul stătea exact în același loc, examinând din priviri rafturile din apropiere. Își înclină capul ca să citească un titlu de carte, iar Jordan observă cum apa se scurgea în rîulețe de argint și pătrundea pe sub gulerul cămășii.

– Am adus două. Se pare că o să ai nevoie de ele, spuse ea, întinzîndu-i unul.

– Mulțumesc, spuse el scurt și își îngropă fața în țesătura flaușată absorbantă. Își ținu acolo fața nemișcată câteva secunde, după care se șterse cu prosopul pe părul negru ciufulit și pe gît, trecînd rapid peste triumghiul adînc, unde cămașa era descheiată. Părul des de pe piept era cîrlionțat și ud. Jordan își luă repede privirile de acolo.

Privi în jos la băltoaca tot mai mare de la picioarele lui.

– Ți-am făcut mizerie pe podea, spuse el. Scuză-mă.

– Nu face nimic, am să șterg cu mopul. Cine...

– O, la naiba, îmi cer scuze încă o dată. Sînt Reeves Grant.

Îi întinse mîna și Jordan se stăpîni la timp să nu se ferească din fața ei. Din motive neclare, i se părea foarte riscant să-l atingă, fie chiar și numai pentru o strîngere de mîna prietenoasă. Nu știa ce primejdie anume ar fi să-l atingă. Dar simțea că un contact fizic cu el este periculos.

Și așa fusese. Își înghițise temerea nejustificată și îi întinsese mîna. În momentul în care degetele bărbatului se strînseseră în jurul degetelor ei, simți cum mușchii inimii i se contractă exact la fel și, pentru o clipă, crezuse că nu va mai putea respira. Dar, spre marea ei ușurare, impulsurile involuntare ale creierului preluară comanda și reuși să tragă suficient aer în piept ca să poată murmura:

– Jordan Hadlock.

Deși bărbatul parcă nu avea chef să dea drumul mîinii, Jordan și-o retrase din strînsoarea lui.

– Mulțumesc că mi-ați dat voie să intru, spuse el.

– Ce faceți afară pe o noapte ca asta? Mă căutați dintr-un motiv anume?

Bărbatul zîmbi trist.

– Nu. Mi-ar plăcea să pot spune că este atît de simplu.

Am sosit după-amiaza aceasta – de fapt pe întuneric. N-am mai fost niciodată la Lucerna și voiam să fac niște cercetări înainte să iau o cameră. Am dat drumul mașinii, apoi m-am plimbat pe mal un timp, am mîncat ceva și pe urmă am început să hoinăresc prin orașul vechi. Dar atunci a izbucnit furtuna și m-am simțit complet pierdut.

Zîmbi spre ea rușinat, fistîcit și fata izbucni în rîs.

– Nu fiți chiar așa de aspru. Este foarte ușor să te rătăcești dacă nu cunoști orașul vechi.

– Da, numai că eu sînt călător cu experiență. Am cutreierat toată lumea și sînt cunoscut pentru faptul că „știu să mă descurc“. Sper că n-o să mă dai de gol că mi-am compromis reputația în seara aceasta? șopti el pe un ton conspirativ.

– Promit, șopti ea pe același ton. Apoi îl întrebă: Cu ce vă ocupați de cutreierați întreaga lume, domnule Grant?

– Sînt fotoreporter. De cele mai multe ori lucrez pe cont propriu. Uneori fac echipă cu cei de la știri, dacă unul dintre oamenii lor nu e disponibil.

Fata deschise ochii mari, cu uimire.

– Reeves Grant. Sînteți, așadar, acel R. Grant?

El dădu afirmativ din cap.

– Am văzut des fotografiile dumneavoastră. Citesc foarte multe reviste. Zîmbi arătînd cu mîna spre rafturile cu cărți. Munca dumneavoastră trebuie să fie fascinantă, spuse ea.

Bărbatul ridică modest din umeri.

– Ei, mă ajută să-mi plătesc chiria. Sau m-ar ajuta dacă aș avea o adresă. Locuiesc prin hoteluri în cea mai mare parte a timpului, spuse el. Oricum, nici n-am cuvinte să vă spun ce mană cerească a fost magazinul dumneavoastră. Rătăceam pe-aici, prin ploaie, de peste o jumătate de oră și

atunci am văzut luminile aprinse aici. Nu-mi venea să-mi cred ochilor cînd am văzut ce scrie pe ușă. O librărie englezească! Un semn prietenos în noapte, farul din mijlocul furtunii, spuse el dramatic, iar Jordan rîse din nou.

– Ei, nu este chiar așa de impresionant, spuse ea zîmbind. Dar mă bucur că am putut să vă fiu de folos.

– Aveți telefon? Și puteți să-mi recomandați un hotel înainte să vă distrug de tot pardoseala?

– Răspunsul este da în ambele cazuri.

Se întoarse către casa de marcat de modă veche de pe tejghea și trase un telefon de sub aceasta, împreună cu o broșură foarte uzată.

– Ce hotel preferați? Oricare din cele de pe malul lacului este excelent, dacă bugetul dumneavoastră...

– Decontez cheltuielile, spuse el zîmbind. Puteți alege dumneavoastră.

– Foarte bine. Duse receptorul la ureche, apoi suspină: O, nu!

– Ce s-a întîmplat?

– Telefonul este mort. Îmi pare rău. Uneori, cînd este o furtună mai puternică...

Vocea femeii rămase suspendată în aer, în timp ce se uita trist la el. Bărbatul ridică din nou din umeri:

– Nu vă faceți griji din pricina asta. Am să găsesc o cameră dacă mă puteți îndruma.

– Dar, cu ploaia asta, protestă ea. Ce-ar fi să mai stați puțin?